

15. Genast Wrangel ordres fällde:
 Att man gropar gråfwa skull,
 Hvilket wi ock straxt beställde,
 Att de döda fick sin mull.
 Wån och owån i en graf,
 Man en nöjder hwila gaf.

16. Wrangel sade se'n till alla:
 Så wi Lejonhufwud se,
 Will jag kärligt Er befälla,
 Att mig troget bistånd ge,
 Låt oss båd' med lif och själ,
 Fäckta för Konungs rål.

17. När trefjerndels wäg war leden,
 Fick man se postwagnar två,
 Der låg Lejonhufwud wreden,
 Uti band och bojor då.
 Sade: Ack! olycklig dag,
 När jag bröt min Konungs lag.

18. Han då wårjan presentera,
 Ut wår Wrangels käck hand,
 Så gick honom, så går flera,
 Som förråda Kung och Land.
 Stupestocken blef des del,
 För des stora brott och fel.

Säljes i Wiberslähls Bolhandel i Stockholm.

Stockholm,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1826.

Wrangel och Lejonhufwud, twenne olika sinnade Generaler.

1. O! du käck Lejonhufwud,
 När du till Carlskrona gick,
 Och du Flottan skull antaga,
 Ställa Swenskar uti skick:
 Då du Carla-ordet tog,
 Till att wåga lif och blod.

2. När wi Finlands skår fick åga,
 Lade Swenska Flottan an,
 Lejonhufwud torde wåga,
 Sända ut trehundra man.
 Två Galerer färdig stå,
 Att med dig till Ryßen gå.

3. Derpå gafs ett rop af Wrangel;
 Stanna Broder i ditt lopp.
 Låt ej Fronden lida mangel,
 Swik ej så wår Konungs hopp;
 Rådha Swea om du kan,
 Låt oss stå från man till man.

4. Lejonhufwud börja swara:
 "Wånta ännu fyra dar,
 "Då jag hos Er tänker wara,
 "Gud han ware Eder far!
 "Jag från Eder resa måst,
 "Stå man säkre på Er post."

5. Tjerde dyonet börja lida,
Då till Brangel kunskap gick;
Huru länge vill du bida:
Ståll ditt manskap uti skick!
Lejonhufwud falsker är,
Han hos Ryßen winet tår.

6. Swenska makten fick och skåda
Hwar en mängd af Ryßar stod,
Med ett rop han Brangel båda,
Som bar redligt hjelte-mod:
Skynda dig vårt Hufwud fram,
Låt oss göra Ryßar skamm.

7. Brangel börja derpå ställa,
Utt sitt manskap uti skick,
Sade: Gosar låt det gälla,
War nu med gewären qwick,
Ladda bröder, låt oss gå,
Så att Ryßen stryk kan få.

8. Knappt war halftwa wägen ända,
Då wi genast fingo se,
Ryßar utaf winet brända,
Uti sömnen storsint le;
Men här blef en annan lek
Mången fogel feck nu stek.

9. När de då Kringrända woro,
Af Sexhundra Swenska man!
Och vårt manskap dem affkoro
Så att ingen undfly kan —
Börja wi att skjuta på,
Ryßar föllo ned som strå.

10. Brangel börja derpå ropa:
Gosar! hwar en i sitt led;
Fall på knäen allihopa,
Och i stoftet bdmjukt bed.
Jesus blifwe nu vår hjelp!
Och vår Fiend nederstjelp.

11. Brangel åter commendera:
Tredje salvan, lägg nu an!
Ryßar mer än många flera,
Derpå flydde, man från man.
Hurtig war vår Brangels hand,
Utt förswara Wilmanstrand.

12. Men hör på hwad som nu hände,
Och vår ångslan wara må;
Sig en kula till oss wände,
Brangels högra arm tog frå,
Ingen som ej sedt det tror,
Hur Armeens sorg war stor.

13. Brangel låt sig dock förbinda,
Sade: Gosar! fatta mod,
Låt ej sorgen Er förblinda
Wi ska wåga lif och blod,
Gud med mig främst för Er går,
Utt wi lycklig seger får.

14. Efter slaget fick man finna,
Utt tolstusend Ryßar låg,
Och om jag mig kan påminna,
Swenske, trettio-twa man såg;
Som sin bane, hade fådt,
Och bortt till de döda gått.